

Arrest

nr. 213 948 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen met verschillende commandanten nadat hij videobeelden van hun (vrouwelijke) familieleden kwijtspeelde.

Zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 119 765 van 27 februari 2014 omdat de door hem aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn bevonden en omdat er voor burgers in Mazar-i-Sharif geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zijn tweede en derde verzoek werden niet in overweging genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen.

Ter ondersteuning van zijn vierde verzoek legt verzoeker een enveloppe neer, twee bevestigingsbrieven van lokale vertegenwoordigers, een brief van de ouders, een begeleidend schrijven van zijn advocaat en een medisch attest.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van de door hem afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker hekelt dat verwezen wordt naar zijn eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers bijkomende verklaringen en nieuw neerlegde stukken de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

Verzoeker laat gelden dat zijn broer intussen verongelukt is op de grens tussen Iran en Turkije nadat hij omwille van het dreigende gevaar Afghanistan is ontvlucht, doch legt hiervan geen enkel (begin van) bewijs neer waardoor dit niet meer dan blote bewering is. Bovendien vloeit dit incident voort uit de eerder vermelde problemen die als ongeloofwaardig werden bestempeld waardoor aan het overlijden van verzoekers broer evenmin enig geloof aan kan worden gehecht.

Waar verzoeker erop wijst dat hij extra risico loopt omdat hij jarenlang in het westen woonde en psychische problemen heeft, waardoor hij de aandacht van de taliban zal trekken, zijn slechts algemene beweringen die niet concreet worden aangetoond. Hij toont op geen enkele manier aan dat hij door zijn verblijf in Europa zodanig verwesterd is dat hij een doelwit vormt van de taliban. Louter blote beweringen zonder dergelijk risico concreet aan te tonen, volstaan niet.

Verzoekers grief dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid, kan niet worden gevolgd. Een simpele lezing van de bestreden beslissing duidt aan:

“Verder legt u nog een begeleidend schrijven neer van uw advocaat en een medisch attest met annex dd. 5/01/2016. Volgens dit schrijven en het medisch attest wordt u opgevolgd door een psychiater van

Ulysse wegens het lijden aan een majeure depressie en PTSD. U zou hierdoor niet kunnen werken, en zal niet in uw levensonderhoud kunnen voorzien bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, wat zal lijden tot een onmenselijke situatie bij terugkeer. Echter woont uw familie in Mazar-e- Sharif en heeft u ook nog contact met uw zus, aldus is niet aangetoond dat u niet op de hulp en bescherming van uw familie zal kunnen rekenen bij een eventuele terugkeer.

Er dient te worden opgemerkt dat dit geen elementen zijn die de kans groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Er dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op de inschatting van uw asielmotieven. Ondanks de inhoud van het attest dient na analyse van uw verklaringen van uw meervoudige asielaanvraag te worden vastgesteld dat deze op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen. Dit attest geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dit attest kan dan ook geenszins uw geloofwaardigheid herstellen.

Voorts verwijst u naar de brief van uw advocaat waarin ook wordt verwezen naar uw mentale toestand en de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016. Wat uw mentale toestand en de eventuele hieruit voortvloeiende kwetsbaarheid betreft dient te worden opgemerkt dat ook in de UNHCR Guidelines wordt gesteld dat het risico op vervolging of ernstige schade als gevolg van (mentale) beperkingen of psychische problemen afhankelijk is van de individuele omstandigheden. Hieruit kan worden afgeleid dat u in concreto dient aan te tonen dat u persoonlijk een risico op vervolging loopt als gevolg van uw mentale problemen en volstaat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op mishandeling hierdoor niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade. Het feit dat uw psychiater schrijft dat uw mentale toestand in Afghanistan zal verergeren is niet onderbouwd en is een loutere hypothetische bewering. Bovendien, en zoals eerder ook al vermeld, woont uw familie in Mazar-e- Sharif en heeft u ook nog contact met uw zus, aldus is niet aangetoond dat u niet op de hulp en bescherming van uw familie zal kunnen rekenen bij een eventuele terugkeer. Dat u bij een eventuele terugkeer in mensonterende omstandigheden zal verkeren is bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Wat een medische problematiek betreft die geen band heeft met het Vluchtelingenverdrag of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming verwijst het CGVS nog naar de geëigende procedure daartoe, met name een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Behoudens het verwijzen naar rapporten aangaande de waarde van medische documenten en de geestelijke gezondheidszorg in Afghanistan, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten aan die voorgaande bevindingen weerleggen of ontkrachten. Wat betreft zijn psychische problemen moet nog worden opgemerkt dat uit het psychologisch attest van 18 april 2018 bijgebracht bij aanvullende nota van 21 juni 2018, ook niet blijkt dat hij omwille van het feit dat hij depressief is, eenzaam is en rouwt om verschillende overlijdens in zijn familie, in de aandacht van de taliban zal komen te staan. Overigens moet worden opgemerkt dat dit verslag door een psycholoog en psychiater werden opgesteld die afhankelijk zijn van hetgeen hen door de patiënt verteld wordt, hetgeen in casu ook blijkt uit het attest.

5.1. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2. Waar verzoeker de mening toegedaan is dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, wijst de Raad wijst er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12).

Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke

omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 34-35).

De beoordeling van de mate van willekeurig geweld komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek.

Uit een grondige analyse van de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan Security Situation" van december 2017 blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan meet meer in het bijzonder de provincie Balkh betwist en in zijn verzoekschrift rapporten aanhaalt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Balkh een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Ook een loutere selectieve lezing van de in het administratief dossier vervatte informatie vermag dit niet te doen. Het algemeen rapport van Amnesty International "forced back to danger" dateert van 5 oktober 2017 en werd reeds meegenomen in de huidige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017). Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. In zoverre uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in de provincie Balkh veiligheidsincidenten voordoen, toch blijkt duidelijk dat er geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker dat het doelgericht geweld en de high profile aanslagen niets afdoet aan het gegeven dat er bij aanslagen enorm veel burgers om het leven komen, doet geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat het wel degelijk hoofdzakelijk om doelgericht geweld gaat.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Verzoeker legt bij dit verzoekschrift een nieuw element/stuk voor: "het arrest van het Franse Cour nationale du droit d'asile d.d. 9 maart 2018", waarbij een Afghaanse asielzoeker afkomstig uit Kabul de subsidiaire beschermingsstatus krijgt toegekend omwille van de zeer slechte veiligheidstoestand in die stad. Het moet echter worden opgemerkt dat in casu de beoordeling van de provincie Balkh voorligt en niet de stad Kabul. Het louter verwijzen naar deze rechtspraak kan geen ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh. Ook herinnert de Raad eraan dat hij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

Verzoeker brengt bijgevolg geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5.3. Waar verzoeker stelt dat er rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden en de algemene veiligheidssituatie moet worden opgemerkt dat het Hof Van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen

die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Voor zover verzoeker zijn psychische gezondheid aanmerkt als een dergelijke persoonlijke omstandigheid, moet worden opgemerkt dat uit de medische attesten die verzoeker ter staving neerlegt, niet blijkt dat hij zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor hij in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De algemene rapporten die verzoeker desbetreffend aanhaalt omtrent de behandeling van psychische problemen in Afghanistan doen hier geen afbreuk aan.

Voor zover verzoeker zijn kwetsbaar profiel op basis van deze psychologische problemen aanvoert teneinde de vluchtelingenstatus te bekomen of de subsidiaire beschermingsstatus, moet erop worden gewezen dat verzoeker niet aantoonde dat hij louter omwille van psychologische problemen en zonder enige nadere specificering onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag valt. Evenmin toont verzoeker aan dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op de doodstraf of executie in het licht van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet noch specifiek zal worden blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 32).

6. Betreffende de verwijzing van verzoeker naar artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

8. De Raad verwierpt het verzoek tot stellen van de voorgestelde prejudiciële vraag. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, Aquino, nr. C-3/16, r.o. 35-36)."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 september 2018, voert verzoekende partij aan dat zij kampt met ernstige en chronische psychische problemen. Zij beklemtoont dat zij in Afghanistan zal terecht komen in precare omstandigheden en dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat haar moeder en zus, die zelf in moeilijke omstandigheden leven, voor haar kunnen zorgen, temeer zij veel zorg en medicatie nodig heeft. Verzoekende partij verwijst ter ondersteuning van haar vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade naar de UNHCR *Guidelines* p. 80, waaruit blijkt dat personen met een psychische aandoening een risicoprofiel hebben en vrees moeten koesteren van de familie of derden en slachtoffer worden van discriminatie. Voor verzoekende partij klemt dit des te meer nu haar mannelijke familieleden overleden zijn, en zij niet kan buigen op een sociaal netwerk. Voorts wijst verzoekende partij er op dat ook de situatie in Mazar-e-Sharif slechter geworden is en gewapende milities de stad bedreigen nadat de vroegere gouverneur is opgestapt. Verzoekende partij licht toe dat zij wekelijks en maandelijks, medische begeleiding krijgt en dat zij al 5 jaar dakloos is en medicatie neemt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 september 2018 opgenomen grond.

Verzoekende partij voegt bij haar aanvullende nota van 31 oktober 2018 een nieuw psychologisch attest, daterend van 25 september 2018, en stelt dat dit attest meer gedetailleerd is dan de vorige attesten en dat dit aan de hand van haar huidige trauma's de geloofwaardigheid van haar vrees aantoonst. De Raad stelt vast dat ook voormeld attest opgesteld is op basis van de verklaringen van verzoekende partij en derhalve bezwaarlijk als ondersteuning kan dienen van haar vluchtrelaas. De psycholoog en psychiater hebben zich immers enkel kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij, daar er aangenomen kan worden dat zij zelf geen ooggetuige waren bij de beschreven feiten, waardoor dit attest geen uitsluitsel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Wat de mentale toestand en de eventuele hieruit voortvloeiende kwetsbaarheid van verzoekende partij betreft, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat in de UNHCR *Guidelines* van 19 april 2016 wordt gesteld dat het risico op vervolging of ernstige schade als gevolg van (mentale) beperkingen of psychische problemen afhankelijk is van de individuele omstandigheden. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op vervolging loopt als gevolg van zijn mentale problemen en volstaat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op mishandeling hierdoor niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. De Raad leest niets anders in de UNHCR *Guidelines* van augustus 2018. Niettegenstaande alle individuele elementen mee in rekening dienen gebracht te worden, dus ook de psychische en psychiatrische problematiek, bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dient te worden opgemerkt dat het aan verzoekende partij is om in concreto aan te tonen dat zij bij een eventuele terugkeer in mensonterende omstandigheden zal verkeren omwille van haar depressie en PTSD. Verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij geen of niet voldoende toegang zou hebben tot gezondheidszorg. Voorts dient te worden hernomen dat haar familie in Mazar-e-Sharif woont en zij ook nog contact heeft met haar zus waardoor zij desgevallend zal kunnen rekenen op de hulp en bescherming van haar familie bij een eventuele terugkeer. Dat zij niet kan buigen op een sociaal netwerk kan dan ook niet worden volgehouden.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Balkh herneemt de Raad dat ofschoon uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich veiligheidsincidenten voordoen, toch blijkt duidelijk dat er geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat er spanningen zijn in Mazar-e-Sharif en er meer gewapende milities zijn sinds het ontslag van de gouverneur, zoals blijkt uit de twee persartikels neergelegd bij aanvullende nota d.d. 31 oktober 2018, vermag niet aan te tonen de in de bestreden beslissing en voornoemde beschikking beschreven typologie van geweld niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. De loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de informatie van het Commissariaat-generaal gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, toont op zich niet aan dat de feitelijke vaststellingen in dit EASO rapport niet langer actueel of correct zouden zijn.

De psychische problemen van verzoekende partij kunnen niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekende partij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker toont evenmin aan dat hij omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen.

In zoverre verzoekende partij haar psychische gezondheid (depressie en PTSD) aanmerkt als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat zij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, moet worden opgemerkt dat uit de medische attesten die verzoekende partij ter staving neerlegt, niet blijkt dat zij zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor zij een verhoogd risico zou lopen in haar land van herkomst. Verzoekende partij laat tevens na dit *in concreto* aan te tonen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS